

Надежда Захариева

Ах, все едно

Как става тъй, че ние вечно
се разминаваме със теб –
пустиня тиха с пликък речен,
безбожен връх със равна степ.

И кой е степ и кой пустиня,
реката кой е, кой – върхът,
ах, все едно, щом се разминат
във нас тъгата и смехът.

Не смогвам аз смеха да скрия,
ти – свойта скръб да заглушиш.
На две страни от две стихии
се носят нашите души.

Една към друга викат вечно,
но няма с теб да разберем
кое е туй което пречи
в една душа да ги сберем.

КРАЙ

© 2001 Надежда Захариева

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие Аб, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8661>]